

Apocalipsa 1:7

Iată, el vine cu norii și-l va vedea orice ochi, chiar și cei ce l-au străpuns, și se vor jeli, din pricina lui, toate semințiile pământului. Da, amin.

Ἰδοὺ ἔρχεται μετὰ τῶν νεφελῶν, καὶ ὄψεται αὐτὸν πᾶς ὀφθαλμὸς καὶ οἵτινες αὐτὸν ἐξέκέντησαν, καὶ κόψονται ἐπ' αὐτὸν πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς. ναί, ἀμήν.

Așa a plecat Isus dintre oameni: „un nor l-a luat de la ochii lor” (Fapte 1:9), și tot așa se va întoarce, atunci când „anii de grație” se vor fi sfârșit, când harul și iertarea lui Dumnezeu își vor fi împlinit menirea, adică mântuirea oamenilor: „Acest Isus care de la voi a fost ridicat la cer, așa va veni, în felul în care l-ați văzut mergând la cer.” (Fapte 1:11)

„... și-l va vedea orice ochi...” καὶ ὄψεται αὐτὸν πᾶς ὀφθαλμὸς

De ochii lui Dumnezeu nimic nu este ascuns și nu a fost vreodată ascuns. De ochii oamenilor însă, Dumnezeu a fost întotdeauna ascuns și așa va fi până la sfârșitul timpului - atâta timp cât Dumnezeu așteaptă ca oamenii să umble prin credință. Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu, dar oamenii l-au cunoscut pe Dumnezeu în felul în care Fiul său Isus Hristos l-a făcut cunoscut lumii (In 1:18). Nu toți oamenii de pe pământ l-au văzut atunci cu ochii lor pe Isus Hristos, dar cei ce iubesc adevărul sunt în stare, când află despre lucrarea sa pe pământ, să-l iubească chiar fără să-l fi văzut, să creadă în el fără să-l vadă și să se bucure nespus de mult, căci prin credință ei vor dobândi mântuirea sufletelor lor (1Petru 1:8-9). Aceasta este imaginea lumii de acum în care trăim, raportată la lumea lui Dumnezeu: pe de o parte, o mulțime de oameni credincioși, care își conduc viața în supunere față de Domnul lor - pe care acum nu-l vede nici un ochi omenesc - și, pe de altă parte, o altă mulțime de oameni, fără Dumnezeu, care își conduc viața după cum li se pare lor că ar fi bine. Dincolo, în lumea lui Dumnezeu, Isus Hristos mijlocește între Dumnezeu și omenirea întreagă, pentru a aduna la el, răscumpărându-i din moarte, pe toți cei ce ajung să creadă în el și să i se supună, înfățișându-i astfel înaintea Tatălui ceresc ca pe biserica sa, slăvită, fără pată, sfântă și fără prihană (Efeseni 5:27). Unii vor răspunde la chemarea sa, chiar dacă acum nu-l văd cu ochii, iar alții nu, pretextând probabil că ar dori să vadă mai întâi, pentru a fi în stare să creadă. Atunci însă când Isus se va întoarce, orice ochi îl va vedea: atât oamenii care au iubit arătarea lui (2Timotei 4:8), cât și cei ce i-au stat împotrivă. Dacă pentru cei ce-l așteaptă venirea lui va aduce o mare bucurie, pentru cei ce l-au respins, aceasta va fi o mare nenorocire. Căci toate lucrurile ascunse vor fi aduse la lumină: ceea ce se spune acum în șoaptă, atunci se va striga în auzul tuturor și tot ce se face acum în ascuns va fi făcut în ziua aceea cunoscut tuturor (Luca 12:2-3).

Despre felul în care se va întâmpla venirea cea de-a doua a lui Isus Hristos vorbesc mai multe pasaje de Scriptură. Cu toate acestea, încă din vremea apostolilor s-a manifestat greșeala unora de a considera că ziua aceea ar veni oarecum pe ascuns, astfel că unii credeau că și venise deja iar alții se mirau probabil cum de ei nu știuseră acest lucru. În biserica din Tesalonic, de exemplu, aceasta este principala greșeală pe care apostolul Pavel o combate în cele două epistole ale sale adresate acelei biserici. Există și astăzi oameni care persistă în aceeași greșeală.

Venirea lui Isus Hristos pentru judecata lumii este prezentată în Scriptură ca un eveniment mareț, de o strălucire și putere pe care oamenii nu și-ar putea-o închipui. Comparativ cu aceasta, ideea unora cum că omul ar trebui să se străduiască pentru a fi în stare să discearnă dacă această venire chiar s-a produs sau nu, aruncă într-o zonă foarte palidă ceea ce Biblia descrie ca pe un eveniment extrem de viu și de dramatic. Dramatic, da, fiindcă atunci, printr-o lucrare de o forță absolut copleșitoare, toate lucrurile vechi, supuse stricăciunii, vor fi făcute noi, de o natură ce nu le va mai permite să se degradeze în vreun fel: „... cerurile vor pieri cu vuiet mare, stihiele, arzând, se vor desface, și pământul și lucrurile de pe el se vor mistui ... cerul s-a dat în lături, ca o carte de piele pe care o faci sul și toți munții și toate insulele s-au mișcat din locurile lor. ... pământul și cerul au fugit și loc nu s-a mai găsit pentru ele ... moartea și iadul au fost aruncate în râul de foc. Aceasta e moartea cea de a doua: iezerul cel de foc ...

am văzut cer nou și pământ nou. Căci cerul cel dintâi și pământul cel dintâi au trecut; și marea nu mai este (2Petru 3:10; Apocalipsa 6:14; 20:11,14; 21:1).

„... se vor jeli...” κόψονται

Poate că orice om, când citește aceste lucruri, se întreabă în sine sa: „Dar eu? Cu mine ce va fi? Ce va trebui oare să fac pentru a mă putea bucura de venirea a doua a lui Hristos?” Răspunsul ar putea fi sugerat de câteva cuvinte ale apostolului Petru: „Toate acestea nimicindu-se astfel, cât de mult se cuvine ca voi să umblați în purtări sfinte și cucernice, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu, din pricina căreia cerurile, cuprinse de foc, vor pieri, iar stihiele, aprinse, se vor topi!” (2Petru 3:11-12)